

ORSZÁGOS RENDŐR-FŐKAPITÁNYSÁG

Szám:

Tárgy: rendőri intézkedés elleni panasz
elbírálása

Üi.:

Tel.:

HATÁROZAT

A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 92. § (1) bekezdésében biztosított jogkörömnél fogva **panaszos** ügyében képviselő által előterjesztett panasz tárgyában folytatott eljárás során – figyelemmel az Rtv. 93/A. § (7) bekezdésére, továbbá a Független Rendészeti Panasztestület (továbbiakban: Panasztestület) állásfoglalásának megállapításaira – a rendőri intézkedés elleni panaszt

e l u t a s í t o m.

A határozat ellen az Rtv. 93/A. § (9) bekezdése alapján – figyelemmel a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 100. § (1) bekezdés a) és e) pontjára, valamint a 109. § (1) bekezdés a) pontjára – fellebbezésnek helye nincs, annak felülvizsgálata kérhető a bíróságtól.

A keresetlevelet az Országos Rendőr-főkapitányságnál (a továbbiakban: ORFK) – a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címezve (1255 Budapest, Pf.: 117.) – a felülvizsgálni kért határozat közlésétől számított harminc napon belül lehet benyújtani, vagy ajánlott küldeményként postára adni. Tájékoztatom, hogy a bírósági felülvizsgálat iránti keresetet a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 340/B. § (1) és (2) bekezdésére, a Pp. 394/B. § (1) bekezdésére tekintettel, a Pp. 397/I. § (1) bekezdése alapján elektronikusan is benyújthatja, azonban a Pp. 397/J § b) pontja értelmében a jogi képviselővel eljáró felek, valamint a belföldi székhellyel rendelkező gazdálkodó szervezetek részére kötelező. Az elektronikus kapcsolattartás módjára vonatkozóan részletes tájékoztatást találhat a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes> menüpontban. A határozat bírósági felülvizsgálta iránti keresetlevél elektronikusan előterjesztésre szolgáló űrlap a <http://www.police.hu/ugyintezes/elektronikus-ugyintezes/birosagi-felulvizsgalat> menüpontból tölthető le.

A határozatot kapják:

- 1.) panaszos (jogi képviselő útján)
- 2.) Független Rendészeti Panasztestület
- 3.) Rendőr-főkapitányság vezetője
- 4.) Irattár

INDOKOLÁS

I.

Panaszos ügyében képviselő postai úton terjesztette elő panaszbeadványát, amelyben a panaszossal szemben fogatosított rendőri intézkedést kifogásolta.

A panaszos jogi képviselője a panaszban előadta, hogy *-n * órákor * utcai parkolóban rendőri intézkedést fogatosítottak a panaszossal szemben, mivel a személygépkocsija szélvédőjén elhelyezett mozgáskorlátozott parkolási igazolványt jogszerűtlenül használta. A rendőr közölte, hogy bűncselekmény elkövetése miatt elő fogja állítani a Rendőrkapitányságra, és büntetőeljárás indul majd ellene.

A panaszos a bűncselekmény elkövetését vitatta, állítása szerint nem volt még ilyen helyzetben. Annak ellenére, hogy a helyszínt elhagyni nem akarta, a rendőrök megbilincseltek, amelyet sérelmesnek tartott.

A rendőröknek jelezte a panaszos, hogy a kisgyerekekért mennie kellene edzésre, ezért megengedték számára, hogy a férjét értesítse és megkérje, hogy menjen el a közös gyermekükért. A panaszos együttműködő volt a rendőrökkel és közölte velük, hogy ha ez elkerülhetetlen, akkor bemegy velük a Rendőrkapitányságra. A panaszos újra telefonálni akart azért, hogy meggyőződjön arról, hogy a férje valóban elmegy a gyerekért, illetve, hogy gondoskodik a gépkocsiról. Ezt azonban a rendőr nem engedte meg, felszólította, hogy tegye el a telefont, mert különben meg fogja bilincselni. A panaszos ennek ellenére mégis megpróbált telefonálni, de ekkor állítása szerint a rendőr üvöltött vele, hogy tegye el a készüléket és a gumibotját is elővette. Ezt követően a rendőr mégis megbilincselte a panaszost annak ellenére, hogy sem ellenállást, sem akadályozást, sem ellenszegülést nem mutatott. A jogi képviselő szerint a bilincselés feltételei az Rtv.-ben foglaltak szerint nem álltak fenn.

A panaszos jogi képviselője sérelmezte, hogy a panaszossal a rendőr úgy bánt, mint egy „köztörvényes bűnözővel”, az intézkedései és kijelentései ezt támasztották alá. Amikor a panaszost a rendőr a *-n megbilincselve a rendőrségi szolgálati kocsihoz kísérte a panaszos elsírta magát. A rendőr ekkor rákiabált, hogy „fejezze be a sírást és különben is bűncselekményt követett el”. Amikor a panaszos zsebében megsörrent a telefon, akkor azt kiabálta, hogy kapcsolja ki, ami a megbilincselés kezével lehetetlen volt. A rendőr emelt hangnemben rászólt később is, hogy „nem tudja, hogy kell viselkedni”. A panaszos állítása szerint a kocsiiban és a Rendőrkapitányságon is kérte, hogy vegyék le róla a bilincset, de az intézkedő rendőr a kapitányságon azt válaszolta, hogy „majd leveszem, ha akarom”.

Sérelmezte, hogy a panaszos személyi szabadsága indokolatlanul került korlátozásra, és a helyzete megalázó volt. A jogi képviselő megítélése szerint egy kétgyermekes családot, aki büntetlen előéletű és a helyzetéből fakadóan kétségbeesett állapotban volt, fölösleges volt bezárni és megbilincselni.

A Panaszos – panasza szerint – a vele szemben fogatosított rendőri intézkedéssel kapcsolatban az alábbiakat kifogásolta:

- az előállítás jogszerűségét,
- az előállítás idejét,
- a bilincs használatát,
- a rendőri intézkedés retorziós jellegét és a rendőr kijelentéseit.

A Panasztestület a lefolytatott vizsgálatában megállapította, hogy a rendőrség oldalán intézkedési kötelezettség keletkezett a panaszossal szemben, amelynek a rendőrök az intézkedés kezdeményezésével eleget tettek, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz

való alapvető joga annak kapcsán, hogy az intézkedés alányává vált. A panaszos előállításának jogalapját vizsgálva a Panasztestület arra az álláspontra jutott, hogy a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában állította elő a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alapján, amely nem sértette emiatt a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető jogát. Az előállítás időtartama azonban nem állta ki az arányosság próbáját, így a Panasztestület a panaszos személyi szabadsághoz való jogának a sérelmét állapította meg. A bilincselés értékelése kapcsán a Panasztestület a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét nem tudta megállapítani. Szintén erre az álláspontra jutott a rendőri kijelentések elhangzása tekintetében, így a Panasztestület arra az álláspontra jutott, hogy a panaszos emberi méltósághoz való jogának a sérelmét nem állapította meg.

A Panasztestület úgy ítélte meg, hogy az alapjogsérelem elérte a súlyosság azon fokát, amely indokolttá tette a panasz megküldését az országos rendőrfőkapitánynak.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a Panasztestület által lefolytatott vizsgálatot követően – súlyos alapjogsérelem esetén – a panaszt az országos rendőrfőkapitány bírálja el.

II.

A Ket. 50. § (1) bekezdésében foglalt tényállás tisztázási kötelezettségének keretében a hatóság az alábbi bizonyítási eszközöket szerezte be:

- panaszbeadvány;
- kapitányságvezetői összefoglaló jelentés;
- jelentés elfogás végrehajtásáról/ kényszerítő eszközalkalmazásáról, parancsnoki vélemény és kivizsgálás;
- igazolás az előállítás időtartamáról;
- a panaszosnak az előállítás során tett nyilatkozata;
- jegyzőkönyv gyanúsított kihallgatásáról;
- jelentése;
- meghatalmazás ügyvéd részére.

III.

A lefolytatott közigazgatási hatósági eljárás során a panaszos által előterjesztett panaszban megfogalmazott állításokat alátámasztó további bizonyítási indítványt, egyéb nyilatkozatot, illetőleg bizonyítékot a hatóság részére nem szolgáltatott. Az eljárás során egyéb bizonyíték nem merült fel, ugyanakkor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján eleget lehetett tenni a Ket. 50. § (1) bekezdésben előírt tényállás tisztázási kötelezettségnek.

Ezek alapján a Pp. 195. § (1) bekezdés szerint a rendőrség működési körében kiállított iratok közokirati jellegére tekintettel, az abban foglalt tények ellenkezőjére vonatkozó bizonyíték hiányában, döntésem meghozatalánál ezek tartalmát vettem alapul. Ezen álláspontom kialakításánál figyelemmel voltam több korábbi bírósági ítéletre és döntésre is. (Pl.: 1/2004. Büntető jogegységi határozat, BH2009. 230, Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.173./2013/7. számú ítélete.)

IV.

A panaszos jogi képviselője a panaszossal szemben fogantatosított rendőri intézkedés során, egy olyan ügyvédi meghatalmazást csatolt, amely kifejezetten és kizárólag a panaszosnak a „Rendőrkapitányság előtt folyó előállítással indult ügyben”, valamint a „gyanúsítás esetén” védői képviselet ellátására vonatkozik. Ezen meghatalmazás tehát nyilvánvalóan nem vonatkozik a panaszos rendőri intézkedés elleni panaszának kivizsgálására irányuló és az Országos Rendőr-főkapitányságon lefolytatott közigazgatási eljárásra.

A Ket. 37. § (3) bekezdése alapján, „ha a kérelem nem felel meg a 35. §-ban, továbbá a 36. § (1) bekezdésében foglalt követelményeknek, az eljáró hatóság hiánypótlásra hívja fel az ügyfelet.”

A Ket. 40/A. § (2) bekezdése előírja, hogy „Az írásbeli meghatalmazást közokiratba vagy teljes bizonyító erejű magánokiratba kell foglalni, vagy a meghatalmazást ügyintézési rendelkezésben kell megtenni. Az ügyvédnek adott meghatalmazáshoz, ha azt az ügyfél saját kezűleg írta alá, tanúk alkalmazása nem szükséges; az ügyvédi meghatalmazásra egyebekben az erre vonatkozó külön jogszabályok irányadók. Az ügyintézési rendelkezésben adott meghatalmazás esetén a meghatalmazott a képviseleti jogosultságát az ügyintézési rendelkezésre irányadó szabályok szerint igazolja.”

A fentiek alapján az országos rendőrfőkapitány nevében és megbízásából az ORFK Ellenőrzési Szolgálat vezetője végzésével a panaszos jogi képviselőjét hiánypótlásra szólította fel, amelynek a jogi képviselő a rendelkezésre álló határidőn belül eleget tett.

A hiánypótlásra történő felszólítást követően a meghatalmazás postai úton *-n érkezett meg a hatóság részére.

A Ket. 33. § (3) bekezdés c) pontja értelmében a „hiánypótlásra, illetve a tényállás tisztázásához szükséges adatok közlésére irányuló felhívástól az annak teljesítéséig terjedő idő”, nem számít bele az ügyintézési határidőbe, így a panasz elbírálásának határideje *-ra módosult.

V.

A rendelkezésre álló – a II. részben felsorolt – bizonyítási eszközök alapján az alábbi tényállást állapítottam meg.

A rendőri jelentés szerint *-n gyalogos szolgálatot látott el a társával a * környékén, mivel az utóbbi időben jelentősen megszorított a mozgáskorlátozott személyek részére kiállított parkolási igazolvánnyal (a továbbiakban: parkolási igazolvány) való visszaélés, ezért a szolgálat során különös figyelmet fordítottak erre a körülményre.

A fenti napon * óra körüli időben a rendőrök észlelték, hogy a * szám előtt parkoló * forgalmi rendszámú gépjármű szélvédőjén parkolási igazolvány van elhelyezve. A gépkocsi csomagtartójában egy hölgy pakolt, majd valamit kivett a csomagtartóból és elindult a * felé. A rendőrök megvárták, amíg a legközelebbi parkoló órához ért. Történt ez abból a célból, hogy le tudják ellenőrizni, hogy szándékában áll-e parkolójegyet vásárolni. Amikor a hölgy a parkoló óra mellett elhaladt és egyértelművé vált, hogy a parkolásért nem kíván fizetni, a rendőrök utána mentek, a * bejáratánál a szolgálai fellépésnek megfelelően intézkedés alá vonták, és igazolásra szólították fel. A hölgyet megkérték arra, hogy fáradjon velük vissza a gépjárművéhez, mivel a szélvédőre kitett parkolási igazolvány használatának jogosságát szeretnék ellenőrizni.

A gépjárműhöz visszaérve a panaszos átadta a parkolási igazolványt, ami édesapja nevére volt kiállítva. Kérdésre elmondta, hogy a gépkocsival ő parkolt le, az igazolvány tulajdonosa a *-ban tartózkodik, és csak WC-re akart a csarnokba bemenni.

A rendőrök közölték a panaszossal, hogy mivel az igazolvány tulajdonosa nincs a helyszínen és a panaszos a parkolásához az igazolványt azért használta, hogy a fizetési kötelezettségét, illetve a büntetést elkerülje, bűncselekményt követett el, amiért a helyszínen elfogását és a Rendőrkapitányságra történő előállítását fogantatosítják vele szemben.

Ezt meghallva a panaszos kiborult, könyörgött, hogy ettől tekintsünk el, mivel a gyermekéért kell mennie, aki jelenleg edzésen van.

A rendőr megkérdezte, hogy van-e olyan személy, akit meg tudna kérni, hogy a gyermekért az edzésre el tudjon menni, mire a panaszos a férjét nevezte meg, és közölte, hogy egyébként ügyvéd. Ezt követően a rendőrök engedélyezték a panaszos számára, hogy telefonáljon a férjének a gyermek elhelyezésével kapcsolatban.

A panaszos a telefonbeszélgetés alkalmával már újabb változatát adta elő a történetének, miszerint a kártya tulajdonosa itt van a csarnokban, majd hirtelen elindult a * út irányába, és a rendőr kérdésére, hogy hová megy, közölte, hogy a parkoló óra felé, mivel parkolási jegyet szeretne venni.

A rendőr többször felszólította a panaszoszt, hogy a telefonbeszélgetést hagyja abba, és az is nyilvánvalóvá vált, hogy a fentiekben említett tanácsokat a telefonvonal másik végén lévő személytől, a férjétől kapta. A rendőr többszöri felszólítása ellenére sem szakította meg a beszélgetést a panaszos, mire a rendőr közölte vele, hogy amennyiben nem engedelmeskedik, és a helyszínt elhagyja, akkor meg fogja bilincselni.

A panaszos ezt követően ismét megkérte, hogy engedjék el, tekintsenek el a további eljárástól. A panaszos az ismételt kérdésre már azt közölte, hogy apja *-n tartózkodik. Ezt követően ismét felhívta a panaszos a férjét, majd most azt közölte a rendőrökkel, hogy az igazolvány tulajdonosa a csarnokban van. Ekkor a rendőr felajánlotta a panaszosnak, hogy menjenek be a csarnokba és hangosbemondón keresztül hívják a kocsihoz. Amikor elindultak, akkor a panaszos közölte, hogy még sincs itt az édesapja, és telefonnal a kezében próbált a rendőröket kikerülve, lépteit meggyorsítva a rendőröktől eltávolodni.

Ekkor az egyik rendőr elé állt, és közölte, hogy most már elég volt a szökési kísérletből, tegye a zsebébe a telefonját és helyezze előre a kezét, mivel meg fogja bilincselni. A telefont a rendőr tette a panaszos zsebébe, majd a panaszos csak a harmadik felszólításra volt csupán hajlandó a rendőri felszólításnak eleget tenni. A panaszos sírni kezdett, majd a Rendőrkapitányság épületébe beérve, kiabálva követelte, hogy a bilincset vegyék le róla a rendőrök. Ekkor közölték vele a rendőrök, hogy a bilincs akkor lesz levéve, ha az előállító helyiségben a szolgálatirányító parancsnok átveszi a panaszoszt tőlük. Ennek megtörténtét követően az intézkedés befejeződött.

VI.

A panaszban megfogalmazott sérelmek vonatkozásában az alábbiakat állapítottam meg.

1. Az előállítás jogszerűsége.

Az Rtv. 13. § (1) bekezdése alapján *„A rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.”*

A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011.(IX.22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 8. § (1) bekezdése szerint *„A rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.”*

A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 342. § (1) bekezdés b) pontja szerint *„Aki*

b) hamis, hamisított vagy más nevére szóló valódi közokiratot felhasznál, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

A mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló 218/2003. (XII. 11.) kormányrendelet (a továbbiakban: kormányrendelet) 1. § (1) bekezdése szerint „A mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványa (a továbbiakban: igazolvány) olyan közokirat és a biztonsági okmányok védelmének rendjéről szóló 86/1996. (VI. 14.) Korm. rendeletben meghatározott biztonsági okmány, amely a közúti közlekedés szabályairól szóló, többször módosított 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 51/A. §-ában felsorolt kedvezmények igénybevételére való jogosultságot igazolja.”

A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 51/A. §-a értelmében „A 13. § (1) bekezdés g/1. és i/1. pontjában, a 14. § (13) bekezdésében, a 17. § (1) bekezdés e) pontjában, a 39/A. § (1) bekezdés g) pontjában, a 40. § (9) bekezdésében és a 41. § (3) bekezdésében említett jogosultság azt a mozgásában korlátozott személyt, valamint a mozgásában korlátozott személyeket szállító jármű vezetőjét illeti meg, aki a mozgásában korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló kormányrendelet szerint a parkolási igazolványt a járműben elhelyezte.”

A Kormányrendelet 8. § (1) bekezdése alapján „Használatkor az igazolványt a mozgásában korlátozott személyt szállító jármű szélvédője mögött úgy kell elhelyezni, hogy előlapja a hatályosság és a jogosultság ellenőrzése céljából látható legyen. Az igazolványt az ellenőrzésre jogosult személy felszólítására ellenőrzés céljából át kell adni.”

(4) bekezdése szerint „Az igazolvány nem adható át használatra az arra jogosulatlan személynek. A jogosultat szállító jármű vezetője az igazolvány által biztosított kedvezményekkel csak a jogosult szállítása esetén élhet. Amennyiben a jogosult maga él vissza az igazolvány biztosította kedvezményekkel, az igazolványt vissza kell vonni és a visszavonástól számított egy évig részére új igazolvány nem állítható ki. Ezt a tényt a nyilvántartásban fel kell tüntetni.”

A kormányrendelet 11. § (1) bekezdése alapján „Az igazolványban foglaltak adattartalmát, érvényességét, hatályát, jogszerű használatát a rendőrség és a közterület-felügyelő (a továbbiakban együtt: eljáró szerv) jogosult ellenőrizni.”

(2) bekezdés „Az eljáró szerv az igazolványt a helyszínen elveszi, ha az igazolvány a 9. § értelmében érvénytelen, vagy megalapozott gyanú van arra, hogy az igazolvány hamis, meghamisították, vagy azzal más módon visszaéltek. Az ellenőrzésről készített jegyzőkönyv tartalmáról, valamint a jogorvoslati lehetőségről az érintettet szóban is tájékoztatni kell.”

Az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja „A rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt,

a) akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek;”

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök az intézkedés során a személyi szabadságában korlátozták.

A Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály Körzeti Megbízotti Alosztály beosztottjának rendőri jelentése szerint *-n gyalogos szolgálatot láttak el a rendőrök a * környékén, mivel az utóbbi időben jelentősen megszorodott a mozgáskorlátozott személyek részére kiállított parkolási igazolvánnyal (a továbbiakban: parkolási igazolvány) való visszaélés, ezért a szolgálat során különös figyelmet fordítottak erre a körülményre.

A fenti időben * óra körüli időben a rendőrök észlelték, hogy a * szám előtt parkoló * forgalmi rendszámú gépjármű szélvédőjén parkolási igazolvány van elhelyezve. A gépkocsi csomagtartójában egy hölgy pakolt, majd valamit kivett a csomagtartóból és elindult a * felé. A rendőrök megvárták, amíg a legközelebbi parkoló órához ért abból a célból, hogy le tudják ellenőrizni, hogy szándékában áll-e parkolójegyet vásárolni. Amikor a hölgy a parkoló óra mellett elhaladt és egyértelművé vált, hogy a parkolásért nem kíván fizetni, a rendőrök utána mentek, a * bejáratánál a szolgálai fellépésnek megfelelően intézkedés alá vonták, és igazolásra

szólították fel. A hölgyet megkérték arra, hogy fáradjon velük vissza a gépjárművéhez, mivel a szélvédőre kitett parkolási igazolvány használatának jogosságát szeretnék ellenőrizni.

A gépjárműhöz visszaérve a panaszos átadta a parkolási igazolványt, ami édesapja nevére volt kiállítva. Kérdésre elmondta, hogy a gépkocsival ő parkolt le, az igazolvány tulajdonosa a *-n tartózkodik, és csak WC-re akart a csarnokba bemenni.

A rendőrök közölték a panaszossal, hogy mivel az igazolvány tulajdonosa nincs a helyszínen és a panaszos a parkolásához az igazolványt azért használta, hogy a fizetési kötelezettségét, illetve a büntetést elkerülje, bűncselekményt követett el, amiért a helyszínen elfogását és a Rendőrkapitányságra történő előállítását foganatosítják vele szemben.

Megállapítható, hogy a panaszossal szemben fennállt a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó egyszerű gyanú, amelyet csakis további eljárási cselekmények foganatosításával lehetett megalapozni, kizárni vagy akár gyengíteni. A panaszos a gépjárművével megállt egy fizető parkolóhelyen úgy, hogy kint hagyta az apja nevére szóló parkolási igazolványt jól látható helyen a szélvédő mögött és az édesapja sem a gépjárműben, sem a helyszínen nem tartózkodott, hanem otthon volt. Ezt a körülményt maga a panaszos a helyszínen is elismerte.

A rendőröknek intézkedési kötelezettségét a szélvédő mögött hagyott parkolási igazolvány észlelése keletkeztette. A panaszos megállt a gépkocsival, leállította a motort, lezárta a gépkocsit és elindult a piac felé, majd mikor a parkolójegy vásárlására lehetőséget adó jegyautomata mellett is elhaladt és nem állt szándékában parkolójegyet venni, akkor a rendőrök helyesen döntöttek arról, hogy a panaszost intézkedés alá vonják annak érdekében, hogy meggyőződjenek arról, hogy a parkolási igazolvány használatára jogosult-e. Tekintettel arra, hogy a gépkocsinál a parkolási igazolvány használatára történő jogosultság a kormányrendeletben leírtak alapján nem állt fenn, felmerült a gyanú a Btk. 342. § (1) bekezdés b) pontjában meghatározott bűncselekmény elkövetésére.

Az Rtv. 33. § (1) bekezdésében meghatározott előállítási okok alapjául szolgáló cselekmény megvalósulása esetén a rendőr köteles az érintett személyt előállítani. Nincs mérlegelési lehetősége annak kapcsán, hogy foganatosítja az intézkedést vagy sem. Ezen körülmény okán a rendőrségnek az Rtv. 33. § (1) a) pontja alapján előírt követelmények megvalósulását követően kötelező jelleggel elő kellett állítani a panaszost. Nem mérlegelhették a rendőrök azt, hogy előállítják a panaszost vagy sem, hiszen a törvény kötelező jelleggel írja elő a személyi szabadságot korlátozó intézkedés végrehajtását.

A fentiek alapján a rendőrök helyesen jártak el akkor, amikor a panaszossal szemben intézkedést kezdeményeztek és előállították a Rendőrkapitányságra, így a panasz alaptalan.

2. Az előállítás időtartama.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdés alapján „A rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.”

A Szolgálati Szabályzat 30. § (3) bekezdése szerint „Az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. § (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.”

A panaszos jogi képviselője sérelmezte, hogy a panaszos előállításának időtartama elhúzódó volt.

A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint a panaszos előállítási időtartama *-n * órától * október *-n * óráig tartott. Az intézkedés foganatosításának kezdete a „Jelentés

elfogás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról” nyomtatvány szerint * óra volt, majd * órákor került a panaszos a szolgálatirányító parancsnoknak átadásra és az előállító helyiségbe befogadásra. Ezt követően * óra és * óra közötti időszakban gyanúsítottként hallgatták meg a rendőrök, majd * órától * óráig rabosítása történt, és * órákor bocsátották el a Rendőrkapitányság épületéből.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint, a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Megállapítható, hogy a bűncselekmény miatt előállított személy esetében valamennyi, a különböző normákban előírt adminisztrációs jellegű cselekményt, illetve nyomozási cselekményt elvégeztek.

Az előállítás során végrehajtott műveletek (tájékoztatások megtétele és az arra adott nyilatkozatok rögzítése, a befogadás adminisztrálása, letéti jegyzőkönyv felvétele stb.) ugyan valóban nem tekinthetők eljárás cselekménynek, de ezen műveletek elvégzését jogszabályok írják elő, és elvégzésük adminisztrációja garanciális jellegű. Az előállítással járó adminisztratív feladatok elvégzésének meghatározott időigénye van, azokat gyorsabban elvégezni nem lehet.

Az elvégzett cselekmények – különösen a nyomozási cselekmények – időigényesek, mely nem csupán azt jelenti, hogy maguk a reálcselekmények hosszabb időt vesznek igénybe, hanem azt is, hogy azok – az iratokon szereplő időigényen, azaz az ún. "hasznos" időn túl – szellemi, szervezési előmunkákat igényelnek. Az emberekkel történő foglalkozás sem értékelhető csupán a "hasznos idő – holt idő" dimenziójában (hiszen az érintettekkel az eljárási cselekményen túl is kommunikálni kell, e nélkül krimináltaktikailag egy kihallgatás jól el sem végezhető), a "holt idő"-nek számító intézkedések nélkül az érdemi cselekmények nem végezhetőek el.

A jogalkotó azért biztosított az előállítás időtartamára 8 órát, mely 4 órával meghosszabbítható, mert bizonyos időn belül az eljárási cselekmények jól és pontosan nem végezhetőek el. A nyomozási cselekmények elvégzésekor a bűnügyi érdek az elsődleges, és az, hogy az elvégzett eljárási cselekményeket a büntetőeljárás szabályainak megfelelően, szakszerűen hajtsák végre, akkor is, ha ez időigényes vagy az érintett jogait kissé tovább korlátozza.

A panasz a fentiekre tekintettel alaptalan.

3. A bilincs használata.

Az Rtv. 16. § (1) bekezdés szerint „A rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. Nincs helye a kényszerítő eszköz további alkalmazásának, ha az ellenszegülés megtört, és a rendőri intézkedés eredményessége enélkül is biztosítható.”

Az Rtv. 48. §-a alapján „A rendőr bilincset alkalmazhat a személyi szabadságában korlátozni kívánt vagy korlátozott személy

- a) önkárosításának megakadályozására,
- b) támadásának megakadályozására,
- c) szökésének megakadályozására,
- d) ellenszegülésének megtörésére.”

A Szolgálati Szabályzat 41. § (1) bekezdés szerint „A bilincs alkalmazása kizárólag az Rtv. 48. §-ában meghatározott esetekben, a kényszerítő eszköz alkalmazásának az Rtv.-ben és az e rendeletben meghatározott követelményei teljesülése esetén, különösen azzal szemben lehet indokolt,

c) akinek az elfogására bűncselekmény elkövetésének megalapozott gyanúja miatt került sor, és szökése bilincs alkalmazása nélkül nem akadályozható meg,

(4) A bilincselés módjai:

b) kezek előre vagy hátra bilincselése.”

A panaszos jogi képviselője sérelmezte, hogy a panaszost annak ellenére, hogy nő, büntetlen előéletű, két gyermekes édesanya, valamint az intézkedés során együttműködő volt a rendőrök megbilincseltek és úgy állították elő a Rendőrkapitányságra.

A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint a panaszos bilincselése *-n * órától *-n * óráig tartott a szökés megakadályozása céljából, mivel a *-n, két esetben is megpróbálta a panaszos elhagyni a helyszínt. Erre az esetre két kényszerítő eszköz jöhet szóba, testi kényszer és a bilincs. A rendőrök az arányosságot figyelembe véve az előre helyzetbe történő bilincselést alkalmazták, mivel testi kényszerre nem volt szükség. A rendőrök a kényszerítő eszköz alkalmazásának kilátásba helyezésére minden esetben figyelmeztették, illetve az arányosságot figyelembe véve a panaszos kezeit előre helyzetbe bilincseltek meg, amely csak a szükséges ideig tartott, addig, amíg a Rendőrkapitányság épületébe a szolgálatirányító parancsnok az intézkedést átvette.

Az Rtv. 48. §-hoz fűzött indokolás szerint a bilincs a további ellenszegülés, a szökés, a támadás megakadályozására szolgáló megelőző, védelmi jellegű kényszerítő eszköz. Ennélfogva alkalmazása előzetes ellenállás tanúsítása nélkül vagy fizikai kényszer folyamánként is szóba jöhet. Az alkalmazás törvényi feltétele azonban, hogy kizárólag személyi szabadság korlátozásával járó rendőri intézkedés keretében (elfogás, előállítás, elővezetés, őrizetbevétel) alkalmazható.

Az Rtv. 15. § (1) és (2) bekezdése szerint a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár.

E törvényi rendelkezések nem csak a rendőr által alkalmazható „kényszer” maximumát, de minimumát is előírják, mégpedig oly módon, hogy a rendőr olyan fokú kényszert kell, hogy alkalmazzon, amely megfelelő biztonságot fog nyújtani az intézkedés jövőbeni része során is. Ez az előírás az intézkedő rendőrtől azt követeli meg, hogy a panaszos jövőbeni magatartására vonatkozóan vonjon le megbízható következtetéseket. E következtetést a rendőr a helyszínen a jövőre vonatkozóan nem végezheti el „patikamérlegben”. Számtalan példa mutatta már, hogy a rendőr olykor „alábecsüli” a szükséges intézkedés mértékét. Ezek következménye „jobb esetben mindössze” szökés, rosszabb esetben önkárosítás, súlyos sérülés, lőfegyverhasználat lett. A rendőrtől a törvényalkotó elvárja, hogy az intézkedése során ilyen esetek ne következheszenek be.

Fontos hangsúlyozni azt a tényt is, hogy az alkalmazott kényszerítő eszköz „pozitív hatását”, azaz a megelőzött további jogsértő cselekményt – megtörténtük hiányában – igazolni, bizonyítani nem lehet sem az intézkedés korai szakaszában, a kényszerítő eszköz alkalmazását megelőzően a helyszínen, sem azt követően hatósági, vagy bírósági eljárásban.

A jogalkotó ezért a mérlegelésnek „tágabb kört enged” amikor azt írja elő, hogy a rendőri intézkedés csak „nyilvánvalóan aránytalan” hátrányt nem okozhat az intézkedés alá vont személynek.

A két vizsgálandó kényszerítő eszköz (testi kényszer, bilincs) között jogalkotói jogértelmezés nem tett különbséget súlyuknál fogva sem az Rtv-ben, sem az intézkedés idején hatályban volt más jogszabályban.

Jogalkotói iránymutatás hiányában a hatóság jogalkalmazói tevékenysége során ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a testi kényszer és a bilincs között fennáll-e „nyilvánvaló” és szignifikáns különbség a tekintetben, hogy mekkora hátrányt okoz.

A testi kényszer alkalmazása olyan fizikai erő kifejtéssel jár, mely ereje, irányultsága (elvezető fogások, karfeszítés, földre fektetés) révén képes lehet megtörni az elszenvédőjének akaratát, azaz az akaratlagos ellenszegülő mozgását mindaddig, amíg a rendőr saját fizikai erő kifejtését megfelelő intenzitással és irányultsággal fenntartja. A bilincs fizikai jellemzőinél fogva – a testi kényszerhez hasonlóan, szakszerűen felhelyezve – arra alkalmas, hogy a megbilincselte személy nem kívánt mozgását lehetetlenné tegye. Amíg a testi kényszerrel akár az intézkedés alá vont személy teljes testét kontrollálni lehet, addig a kezek megbilincselése csak a kezek szabad mozgását gátolja meg, sok esetben továbbra is szükséges az illető kísérése, megfogása.

A testi kényszer alkalmazásával szembeni ellenszegülés esetén maga a testi kényszer hámsérülést, vagy ennél súlyosabb sérülést (ízületi, vagy csontsérülést) is okozhat. A bilincs szabályszerűen felhelyezve további ellenszegülés (a kezek szétfeszítése) esetén szorosabbá válva jellemzően hámsérülést okoz.

Az akarathajlító hatás, a személyes szabadság korlátozásának mértéke tekintetében tehát megállapítható, hogy a bilincselés alkalmazása koránt sem jelent fizikailag nagyobb mértékű korlátozást. A testi kényszer a rendőr fizikai képességeit és figyelmét jellemzően nagymértékben, akár teljes mértékben leköti. A bilincs alkalmazásával a rendőr a helyszíni intézkedése során fizikai erejét és figyelmét egyaránt nagyobb mértékben oszthatja meg, hiszen a nem kívánt mozgást nem a rendőr, hanem túlnyomórészt a bilincs akadályozza. Ez utóbbi úgy az intézkedés biztonsága, mint a tágabb környezet, végső soron a közrend szempontjából is kedvezőbb intézkedési helyzetet jelent.

Szóba jöhet a kényszerítő eszközök alkalmazásának negatív társadalmi megítélése, és ebben a körben kérdéses lehet, hogy a megbilincselés nagyobb mértékben korlátozza-e az emberi méltóságot, becsületet, mint a folyamatos karfeszítéssel, vagy más módon kivitelezett megfogással történő elvezetés. Jogszabály iránymutatást nem ad a hatóságnak ilyen értékelés elvégzéséhez, így ez nem tartozik a hatáskörömbé.

A Szolgálati Szabályzat hivatkozott rendelkezése értelmében a bilincs különösen akkor alkalmazható, ha a jogszerű intézkedéssel szembeni ellenszegülés testi kényszerrel nem törhető meg. A testi kényszer akarathajlító jellegére tekintettel fogalmilag feltétlenül az ellenszegülő magatartás megszűnését eredményezi, ez ugyanakkor nem jelenti az ellenszegülés megtörését is, azaz az ellenszegülési szándéktól való elállást, ezért a testi kényszer megszüntetésekor az intézkedés alá vont személy további aktív ellenszegülést tanúsíthat. Erre tekintettel a bilincs alkalmazása a testi kényszert kiváltva, kiegészítve a további ellenszegülő magatartás megakadályozására hivatott. A testi kényszerrel lefogott személy esetében azt, hogy csupán ellenszegülő magatartása kényszerű megszűnéséről, avagy az ellenszegülés megtöréséről (szándéktól való elállásról) van-e szó, alapvetően tudati, érzelmi kérdésként, egzakt módon eldönteni, tehát az érintett jövőbeni szándékára vonatkozóan biztos következtetést levonni sem a helyszínen, sem a későbbiek során nem lehet.

Ezért – a már fent is kifejtettek szerint – az Rtv. rendelkezése értelmében a rendőr mérlegelésén múlik, hogy a testi kényszer felváltása, kiegészítése céljából alkalmazza-e a bilincselést. A jelen esetben a tényállásban említett indulatos, aktív ellenszegülő magatartásra tekintettel okszerűen döntött a rendőr úgy, hogy a testi kényszert a bilincseléssel kiváltva továbbra is fenntartja a panaszos szabad mozgásának korlátozását mindaddig, amíg a

helyszíntől eltávolítva, a rendőrkapitányság területére kísérik, kizárva, minimálisra csökkentve a további jogsértő cselekmény elkövetésének a lehetőségét.

A bilincs alkalmazása kapcsán a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság egy másik esetben megállapította, hogy: „(...) őrzésbiztonsági szempontok alapozták meg a bilincs alkalmazását, mert az együttműködő magatartás és a felperes ígérete, hogy nem fog megszökni nem vezethet az őrzésbiztonsági rendszabályok szigorú szintjének csökkentéséhez.(...)”¹

Az a panaszosi sérelem, hogy a rendőrök nem vették figyelembe, hogy a panaszos nőnemű és két gyermekes családanya a bilincs használatának szükségessége szempontjából irreleváns, hiszen a panaszost bűncselekmény elkövetése miatt állították elő a Rendőrkapitányságra, illetve a törvény nem tesz különbséget a tekintetben, hogy férfi vagy nő esetében kell alkalmazni bilincset.

A rendőri jelentést, mint közokiratot fogadtam el, így megállapítható, hogy a bilincselés szakszerűen és jogszerűen került foganatosításra, ezért a panasz a fentiek alapján alaptalan.

4. A rendőri intézkedés retorziós jellege és a rendőr kijelentései.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdés szerint „A rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.”

A Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexének 1. pontja szerint „a rendőr önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie.”

Az 5. pont szerint: „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit (...) indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz (...) megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.”

A 7. pont utolsó mondata szerint „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A panaszbeadvány szerint az egész intézkedés során megalázó módon kommunikált a rendőr a panaszossal, úgy bánt vele, mint egy „mint egy köztörvényes bűnözővel”. Azt mondta, hogy a panaszos nem tiszteli a rendőröket. A kocsiban pedig az a mondat hangzott el, hogy „ne sírjon, bűncselekményt követett el”. Amikor a Rendőrkapitányságra beértek, akkor a panaszos kérte, hogy vegyék le a bilincset, mire a rendőr azt válaszolta, hogy „majd leveszem, ha akarom”, illetve azt is mondta, hogy „nem tudja, hogyan kell viselkedni”.

A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint a rendőr a panaszossal szemben nem volt agresszív, türelmetlen. Az intézkedés hangneme végig türelmes, nyugodt hangnemben folyt. Az intézkedés során gumibott alkalmazására nem került sor, azzal való fenyegetés nem történt.

A Rendőrkapitányság beosztottjának rendőri jelentése szerint a panaszos az intézkedés során többször elsírta magát, amikor közölték vele, hogy bűncselekmény miatt elő fogják állítani a Rendőrkapitányságra, „hisztériás rohamot” kapott. A rendőr jelentése szerint, a panaszos pánikba esett és már az intézkedés kezdeti szakaszában is nehezen kezelhető volt, valamint nem működött együtt (könyörgés, könnycsepp nélküli sírás). A rendőr elmondása szerint a bilincselést megelőzően és az intézkedés során egyszer sem vette elő a gumibotot, hiszen az életszerűtlen, és intézkedéstechnikai okokból kivitelezhetetlen, hogy gumibottal a

¹ Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 20. K. 29867/2013/5. számú ítélete

kezében bilincseljen meg valakit. Az arányosságot figyelembe véve nem is lett volna rá szükség.

A szolgálati gépkocsiban nem ordibált, üvöltözött az intézkedés alá vonttal szemben, mivel erre biológiai okok miatt egyébként is alkalmatlan a rendőr, mivel elmondása szerint egy „örökletes fogyatékosnak” köszönhetően a hangja erőtlen és vékony, így nem tud kiabálni.

A rendőr határozottan állította, hogy a panaszoszt nem ismeri, vele perben, haragban nem állt, semmi érdeke nem volt arra, hogy „rosszat akarjon” számára vagy akár az emberi méltóságában megsértse.

A Rendőrkapitányságra beérve az előtérben a panaszos ismét agresszív hangon felszólította a rendőröket, hogy most már vegyék le róla a bilincset, amire a rendőr közölte, hogy akkor veszi le, ha a szolgálatirányító parancsnoknak átadta. A panaszos valószínű, hogy ezt érthette félre.

A panasz vizsgálatánál a rendőri jelentést, mint közokiratot vettem figyelembe, amely alapján megállapítható, hogy a rendőr az intézkedés során kulturáltan viselkedett, ezért a panasz e tekintetben is alaptalan.

VI.

Az Rtv. 93/A. § (7) bekezdés második mondata alapján:

„Ha az országos rendőrfőkapitány, valamint a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv főigazgatója, illetve a terrorizmust elhárító szerv főigazgatója határozatban eltér a Testület állásfoglalásától, ezt köteles megindokolni.”

1. A Panasztestület álláspontja szerint a panaszos előállításának időtartama sértette a panaszos személyi szabadsághoz való jogát.

A Panasztestület arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrség által az előállítás során elvégzett cselekmények tekintetében, az előállító helyiségben való elhelyezés és a meghallgatás között valóban fellelhető holtidőt nem telt tétlenül, hiszen miután a panaszoszt * órákor elhelyezték az előállító helyiségben, kb. 1 órán keresztül végezhetett a rendőrség adminisztrációs tevékenységet. Ezt követően a panaszosnak – * és * óra között – kb. 2 órát kellett várnia a gyanúsítottkénti meghallgatására és ez az időtartam indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú volt.

A Panasztestület állásfoglalásával az alábbiak alapján nem értek egyet.

A Rendőrkapitányság vezetőjének jelentése szerint a panaszos előállítási időtartama *-n * órától *-n * óráig tartott. Az intézkedés foganatosításának kezdete a számú „Jelentés elfogás végrehajtásáról/ kényszerítő eszköz alkalmazásáról” nyomtatvány szerint * óra volt, majd * órákor került a panaszos a szolgálatirányító parancsnoknak átadásra és az előállító helyiségbe befogadásra. Ezt követően * óra és * óra közötti időszakban gyanúsítottként hallgatták meg a rendőrök, majd * órától * óráig rabosítása történt, és * órákor bocsátották el a Rendőrkapitányság épületéből.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint, a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

Megállapítható, hogy a bűncselekmény miatt előállított személy esetében valamennyi, a különböző normákban előírt adminisztrációs jellegű cselekményt, illetve nyomozási cselekményt elvégezték.

Az előállítás során végrehajtott műveletek (tájékoztatások megtétele és az arra adott nyilatkozatok rögzítése, a befogadás adminisztrálása, letéti jegyzőkönyv felvétele stb.) ugyan valóban nem tekinthetők eljárás cselekmények, de ezen műveletek elvégzését jogszabályok írják elő, és elvégzésük adminisztrációja garanciális jellegű. Az előállítással járó adminisztratív feladatok elvégzésének meghatározott időigénye van, azokat gyorsabban elvégezni nem lehet.

Az elvégzett cselekmények – különösen a nyomozási cselekmények – időigényesek, mely nem csupán azt jelenti, hogy maguk a reálcselekmények hosszabb időt vesznek igénybe, hanem azt is, hogy azok - az iratokon szereplő időigényen, azaz az ún. "hasznos" időn túl - szellemi, szervezési előmunkálatokat igényelnek. Az emberekkel történő foglalkozás sem értékelhető csupán a "hasznos idő – holt idő" dimenziójában (hiszen az érintettekkel az eljárási cselekményen túl is kommunikálni kell, e nélkül krimináltaktikailag egy kihallgatás jól el sem végezhető), a "holt idő"-nek számító intézkedések nélkül az érdemi cselekmények nem végezhetőek el.

A jogalkotó azért biztosított az előállítás időtartamára 8 órát, mely 4 órával meghosszabbítható, mert bizonyos időn belül az eljárási cselekmények jól és pontosan nem végezhetőek el. A nyomozási cselekmények elvégzésekor a bűnügyi érdek az elsődleges, és az, hogy az elvégzett eljárási cselekményeket a büntetőeljárás szabályainak megfelelően, szakszerűen hajtsák végre, akkor is, ha ez időigényes vagy az érintett jogait kissé tovább korlátozza.

Fentiek alapján a panaszos előállításának időtartama törvényes, jogszerű és szakszerű volt, ezért a Panasztestülettel nem értek egyet.

VII.

A Panasztestület az állásfoglalása elkészítése során a panaszossal szemben foganatosított intézkedési kötelezettséget is megvizsgálta annak ellenére, hogy a jogi képviselő a panaszbeadványban jelezte, hogy „az előállítás indokoltságát” nem vitatja.

Tekintettel arra, hogy a panaszos ezt a kérdéskört nem sérelmezte, a beadványában csupán tényként állapította meg, ezért azt – figyelemmel a Ket. 35. § (1) bekezdésére – érdemben nem vizsgáltam. Továbbá a Fővárosi Törvényszék már korábbi – 20.K.31.855/2011/8. számú – ítéletében kimondta, hogy „*A bíróság e körben jegyzi meg, hogy az alperesi határozat kizárólag a felperes panaszában foglaltakra kell, hogy reagáljon függetlenül attól, hogy a Független Rendészeti Panasztestület esetlegesen a felperes panaszát meghaladóan más jellegű jogkérdésekben is állást foglal.*”.

A Kúria Kfv.III.37.807/2013/4. számú ítélete a fentieket alátámasztja, amely szerint „*(...) A FRP-nek az előállítás időtartamára vonatkozó megállapításra nézve rögzítette, hogy e körben a felperes nem terjesztett elő panaszt, ezért annak jogszerűségéről nem kellett döntenie.*

Mindezek alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.

Hatásköröm és illetékességem az Rtv. 92. § (1) bekezdése, illetve a 93/A. § (6) és (7) bekezdésein alapul.

Döntésem az alábbi jogszabályokon alapul:

- A polgári perrendtartásról szóló 1952. törvény 195. § (1) bekezdése, 330. § (2) bekezdése;
- A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 29. § (1) bekezdése, 50. § (1) bekezdése, 51. § (2) bekezdés II. fordulata, a 100. § (1) bekezdés e) pontja, a 109. § (1) bekezdés a)

- pontja, a 10. § (1) bekezdése, a 60 § (1) bekezdése, 37. § (3) bekezdése, 40/A. § (2) bekezdése, 33. § (3) bekezdés c) pontja;
- A Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény 13. § (1) bekezdése, 33. § (1) bekezdés a) pontja és (3) bekezdés, 16. § (1) bekezdés, 48. § a)-d) pontjai, 2. § (1) bekezdés.
 - A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet 8. § (1) bekezdése, 30. § (3) bekezdés, 41. § (1) bekezdés c) pontja és (4) bekezdés b) pontja.
 - A közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM-BM együttes rendelet (a továbbiakban: KRESZ) 51/A. §.
 - A Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 342. § (1) bekezdés b) pontja.
 - A mozgásban korlátozott személy parkolási igazolványáról szóló 218/2003. (XII. 11.) kormányrendelet 1. § (1) bekezdése, 8. § (1) és (4) bekezdése, 11. § (1) és (2) bekezdése.
 - Az Etikai Kódex 1, 5 és 7. pontja.

Budapest, 2017. július 28.

Tisztelettel:

**Papp Károly r. altábornagy
rendőrségi főtanácsos
országos rendőrfőkapitány**